

ANAEL A PRASLOVANČINA

V krajinách, kde to viac iskrí medzi mužom a ženou, sa kategória rodu stala gramatickou. V španielčine a taliančine sa rod zviditeľnil tým, že členy, prídavné a podstatné mená mužského rodu sa končia na *-o* a ženského na *-a*. Mimoriadne cenné a hlboké vhľady sa dajú získať pozorovaním, ako sa vo vývoji jazykov odzrkadľujú premeny myslenia i cítenia ľudí na pozadí tvorivých činov duchovných bytostí. Aj v slovanských jazykoch rod vošiel až do skloňovania. Ženské a mužské pádové koncovky sa líšia.

Nie je samozrejmé, že by sa slová mali deliť do tried napodobňujúcich pohľavia. Napríklad drávidské jazyky rozlišujú racionálny a iracionálny rod. Do prvého patria bohovia, ľudia a démoni (schopní myslieť) a do druhého všetko ostatné. Je to slnečné delenie, ktoré sa díva, či má niečo ducha alebo nie. V slovanských jazykoch sa zase rozvíjala kategória životnosti – podľa toho, či niečo má alebo nemá dušu. To je venušanské delenie. Životné sú ľudia a zvieratá, neživotné je všetko ostatné.

V 2.-4. storočí Slovania žili ešte pospolu v pravlasti a hovorili spoločným jazykom. Niekde v lesoch medzi Slovenskom, Poľskom a Ukrajinou. Až v 5. storočí podnietení sťahovaním národov sa rozišli a praslovančina sa rozvetvila na rôzne slovanské jazyky. Zdá sa, že **archanjel Anael významne prispel k etnogenéze Slovanov a k podobe praslovančiny**, ktorá v jeho období prechádzala urýchlenu prestavbou. Má podiel na tom, čo je Slovanom spoločné a čo chápeme ako slovanskosť. **Pod Anaelovým žezlom sa reč Praslovanov zmäkčila.** Hlások *k, g, ch* sa menili na *č, ž, š*. Toto zmäkčenie (prvá palatalizácia) je jednou z charakteristík, ktorou sa praslovančina odlišila od germánskych či baltských jazykov.

Pretože v tom čase pôsobil aj tzv. zákon otvorených slabík, pribúdalo samohlások. Každá slabika a tým aj každé slovo sa končili na samohlásku. Duchovný význam samohlások a spoluhlások je známy v okultných školách. Samohlásky predstavujú dušu, spoluhlásky telo či formu. V semitských jazykoch sa píšu (a teda zhmotňujú) iba spoluhlásky a samohlásky sa len vyslovujú. Spoluhlásky napodobňujú predmety sveta, kým samohlásky sú nositeľom emocionálneho prežívania. Slovančine to dalo citovejší ráz oproti jazykom na západ od nej, kde sa tvoria spoluhláskové zhľuky a koncové samohlásky zanikajú. **Pribúdanie samohlások urobilo slovančinu zvučnejšou a spevnejšou.** Širšia slovanská duša si v jazyku urobila priestor aj tým, že u samohlások vyjadruje dĺžku. Keď k tomu pridáme zvyky a telesnú stavbu, ako slovanskú srdečnosť alebo širšie líčne kosti Slovaniek, ktoré im pridávajú na kráse, máme vcelku súvislý obraz.

Tonálne jazyky ako čínština dokonca využívajú výšku tónu ako nositeľa významu. Rovnaké čínske slovo vyslovené inou melódiou znamená niečo iné. Kedy sa čínsky tonálny systém vyvinul? Stará čínština bola atonálny jazyk. Ku koncu svojho vývoja v prvých storočiach letopočtu začala využívať tóny. Stredná čínština je už tonálny jazyk. Šen Jüe v 5. storočí po prvýkrát opisuje už existujúci tonálny systém. Totiž Číňania vtedy zo srdca básnili a spievali, ako pekne ilustruje príbeh o pohnutom živote poetky a skladateľky Cchaj Wen-ťi alebo siedmich mudrcov z bambusového hájika okolo roku 200. Duch času robil sluch vnímavejší pre hudobnú stránku reči a melódia sa stala nositeľkou jazykového významu. **Od veku Anaela rozprávať po čínsky znamená zároveň spievať.** Súčasne sa to stalo s vietnamčinou. Ako u nás, aj tam platí, že čím ďalej na juh, tým je tonalita bohatšia.^{Sagart}

Alfons Mucha: Slovania v pravlasti, 1912.

Cchaj Wen-ťi v zajatí.

V poslednom venušanskom období uprostred veľkého hudobného dia-
nia François Sudre vytvoril jazyk *Solresol* (1827). Slová v ňom pozostávajú
z tónov namiesto hlások, má svoju hudobnú gramatiku a keby sa bol ujal,
mal byť akýmsi univerzálnym spievaným esperantom.